

27 Οκτωβρίου 2015

Η γενιά του '40

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Πεμπτούσία](#)·
[Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Διαβάζω: «Η εχθρική αντεπίθεση του Μαρτίου έχει εκδηλωθεί. Το 731 έχει μεταβληθεί σε ηφαίστειο. Οι φαντάροι μας, πεσμένοι με την κοιλιά στους λάκκους

των οβίδων, πυροβολούν, χωρίς διακοπή, για να συγκρατήσουν το εχθρικό πεζικό. Ο δάσκαλος - έτσι έχει βαφτίσει τον διοικητή του ο λόχος, γιατί δημοδιδάσκαλος είναι το επάγγελμά του - με προβιές και επιδέσμους, γύρω από τα κρουπαγημένα πόδια του, αντί για παπούτσια, χωρίς να προφυλάγεται τρέχει νευριασμένος από διμοιρία σε διμοιρία και δίνει οδηγίες.

- Μην πυροβολείτε στα στραβά, παιδιά! Μην ξοδεύετε ασκόπως τις χειροβομβίδες σας, τους λέει. Κι όταν ο ταγματάρχης του φωνάζει να μην εκθέτει τόσο τον εαυτό του, ο δάσκαλος του απαντάει:

- Φοβάμαι μήπως χάσουμε σήμερα το ύψωμα. Και τι θα δικαιολογηθώ ύστερα εγώ στους μαθητές μου, άμα γυρίσω στο σχολείο;» (Χρ. Ζαλοκώστα, «Πίνδος», εκδ. «Εστία», σελ. 194).

Εθνική επέτειος σε λίγες μέρες. Ίσως σταματήσουν, έστω και για μια μέρα, οι τσιρίδες για την παγκόσμια οικονομία, για τα χρηματιστήρια, που τα ονομάζουν και «ναούς του χρήματος», για τα επιτόκια. Η ζούγκλα της «πανελεύθερης αγοράς», του εξοντωτικού ανταγωνισμού, η εξασφάλιση, όχι του ανθρώπου, αλλά των καταθέσεων. Η Νέα Τάξη αντιπαθεί τον άνθρωπο, χρησιμότερες είναι οι καταθέσεις. Αυτές να μη χαθούν...

Η γιορτή του «ΟΧΙ», να ανασάνουμε λίγο και λίγο ψηλότερα να σηκωθούμε, θα βάλουμε και την σημαία μας στο μπαλκόνι - ευλογημένη παράδοση- θα ακούσουμε και τον εθνικό μας ύμνο, τον «Ύμνον εις την Ελευθερίαν», που λέγεται πως όταν το 1826 τον διάβασε ο πρωθυπουργός της Αγγλίας Κάνιγκ, συνέταξε αμέσως το Πρωτόκολλο με το οποίο αναγνώριζε την αιμόφυρτη πατρίδα ως κράτος. Πριν από δυο - τρία χρόνια επανεκδόθηκε φωτοτυπημένος ο τύπος της εποχής του '40.

Στην τότε εφ. «Πρωία» δημοσιεύτηκε επιστολή μιας μάνας, χήρας από τα Μέγαρα, που μόλις είχε λάβει τον πολεμικό σταυρό ανδρείας του σκοτωμένου γιου της. (Δεν πήγαν να σκοτώσουν εκείνα τα παιδιά, πήγαν να πεθάνουν για την πατρίδα τους). Έγραφε η χαροκαμένη μάνα στην επιστολή: «Ο Δημητρός μου, ο μοναχογιός μου, προστάτης των τριών κοριτσιών μου, έπεσε υπέρ πίστεως και πατρίδας. Χαλάλι της πατρίδος ο Δημητρός μου. Ας ήτανε να πέθαινα κι εγώ πολεμώντας μαζί του. Ζήτω η Ελλάς». Τέτοιοι δάσκαλοι, που ντρέπονταν να ντροπιαστούν, και τέτοιες μάνες, που χαλάλιζαν μονάκριβους στην πατρίδα, ανέστησαν και ανέθρεψαν τη γενιά του '40. Γι' αυτό αναφωνούσε λογοτέχνης του καιρού εκείνου: «Βγάλτε τα στεφάνια της νίκης από τα κεφάλια των στρατιωτών και φορέστε τα στα κεφάλια των μανάδων και των δασκάλων τους». Παρένθεση. Ακόμη να ανεγερθεί ένα μνημείο για τους ήρωες του 1940 στη Βόρεια Ήπειρο. Οι Ιταλοί φρόντισαν να περισυλλέξουν τους νεκρούς τους και να δημιουργήσουν περίλαμπρο κοιμητήριο.

Σκορπισμένα σε κλεισούρες και αετοράχες τα «κόκαλα τα ιερά» των Ελλήνων στρατιωτών. Κάτι πάει να γίνει και προσκρούει σε αλβανικές αντιρρήσεις. Ως γνωστόν το «τετρομαγμένο» ΥΠΕΞ δεν ανοίγει τέτοια θέματα. Θα σκούζουν και οι «προοδευτικοί»...).

Ντρέπονταν ο πατριδοφύλακας δάσκαλος να φυλαχτεί από τις σφαίρες, ντρέπονταν τους μαθητές του. Παράξενα πράγματα. Το κράτησε το ύψωμα, γιατί έστεκε εκεί πάνω και το «καλυβάκι», η μητέρα η μεγαλόψυχη στο πόνο και στη δόξα, η πατρίδα.

Τώρα χάνονται ένα ένα τα υψώματα, οι κορφές, τότε μεγαλουργούσαν οι καρδιές, τώρα μεγαλουργούν οι καταθέσεις. Τότε οι δάσκαλοι αγωνίζονταν για το βλέμμα των μαθητών τους. Τώρα μόνο για δίκαια οικονομικά αιτήματα κι ας μπήκε η λέπρα του αφελληνισμού μες στα σχολεία. Τότε οι δάσκαλοι γίνονταν «οι χαμένοι ανθυπολοχαγοί της Αλβανίας», τώρα «δοξάζονται» οι συνδικαλιστές, οι μίζεροι, οι πενταροκυνηγοί, που λέγονται ακόμη «δάσκαλοι», κι ας ξέχασαν πότε αντίκρισαν για τελευταία φορά πρόσωπα μαθητών. Χαμήλωσε η πατρίδα μας, δεν έχει υψώματα. Ξεθώριασε το ύψωμα που λέγεται Μακεδονία. Μας κυβερνούν γονατισμένοι. Ένα νεύμα της αμερικανοσκοπιανής συμπαιγνίας και είναι έτοιμοι να παραδώσουν το όνομά μας. Το '40 κρατήθηκαν τα υψώματα, γιατί τα υπερασπίστηκε μια «γενιά». Τώρα τα κουρσεύουν οι εχθροί, γιατί καταντήσαμε μάζα, καταναλωτές- έτσι μας αποκαλεί νυχθημερόν το βοθροκούτι - δεν υπάρχει «γενιά» να αντισταθεί. Και εκείνο το ύψωμα εκεί κάτω, η Κύπρος, η έσχατη γωνιά της Ρωμιοσύνης, τουρκοπατιέται. Λησμονούν οι τωρινοί «κατευναστές», τα τσόφλια της υποτέλειας, πως το Κυπριακό δεν είναι πρόβλημα «δίκαιης και βιώσιμης λύσης». «Το Κυπριακό ξεκίνησε, υπήρξε και είναι πάντα, πρόβλημα ελευθερίας. Πρόβλημα στέρησης της ελευθερίας ενός πανάρχαιου γηγενούς και ακμαίου κομματιού του Ελληνισμού». Είναι λόγια της εγκλωβισμένης, στη σκιά βόρεια Κύπρο, δασκάλας Ελένης Φωκά, «δασκάλας του Γένους». (Θυμάμαι, μου έλεγε, όταν ήρθε στο Κιλκίς προ ετών, πως κάθε πρωί ζωγράφιζαν οι «ελεύθεροι πολιορκημένοι» μαθητές της στον πίνακα την σημαία και σιγοψιθύριζαν τον Εθνικό μας Ύμνο. Αυτό είναι «κρυφό σχολειό». Το Γένος μας έτσι άντεξε και έτσι θα αντέξει).

Και η άλλη, ψηλά, βόρεια ελληνίδα γη, το ύψωμα της Θράκης, πολιορκείται.

Το καρκίνωμα που λέγεται τουρκικό προξενείο, απλώνει τα δηλητήριά του. Το «επίσημο κράτος» σιωπά συνένοχα. Φοβάται. Έτσι «ανεπαισθήτως» μεταβαλλόμασε σε δορυφόρο της εξ ανατολών συμμάχου. Σαν να μας έβλεπε, εμάς τα εγγόνια του, ο παππούς μας, ο Αντισθένης, όταν έλεγε: «Όστις δε ετέρους δέδοικεν, δούλος ων λέληθεν», όποιος φοβάται τους άλλους, καταλήγει δούλος

τους, χωρίς να το καταλάβει (ανεπαισθήτως).

Θυμήθηκα πάλι τη μάνα που καμάρωνε εν σπαραγμώ τον ήρωα γιο της. Γράφουν οι εφημερίδες της εποχής, πως τότε οι μάνες οι Ρωμιές, ξεπροβόδιζαν τα παιδιά τους σαν τις αρχαίες Σπαρτιάτισσες: «Στην ευχή της Παναγίας και με τη νίκη».

Θα κλείσω το κείμενο, με μια παραπομπή σε κάτι εκπληκτικό που είχα διαβάσει παλαιότερα σ' ένα περιοδικό. Είναι γραμμένο από ελληνομαθή Γερμανό συγγραφέα. Ένα ευλαβικό μνημόσυνο στις μάνες του '40, στις Ελληνίδες, που ανέβαζαν πολεμοφόδια στην Πίνδο, για να τα πάνε σε κάτι παιδιά που «τριγύριζαν πάνω στο χιόνι με τις χλαίνες κοκαλιασμένες», στα παιδιά της Ελλάδος.

Γύρω στο 1952 επισκέπτεται την Κρήτη. Γράφει.

«Ένα σούρουπο, καθώς ο ήλιος βασίλευε, πλησίασα το γερμανικό νεκροταφείο. Ήταν έρημο, με μόνο σύντροφο τις τελευταίες ηλιαχτίδες. Έκανα όμως λάθος. Υπήρχε εκεί μια ζωντανή ψυχή, μια μαυροφορεμένη ηλικιωμένη γυναίκα. Με μεγάλη μου έκπληξη την είδα ν' ανάβει κεριά στους τάφους των Γερμανών νεκρών του πολέμου και να πηγαίνει μεθοδικά από μνήμα σε μνήμα.

Την πλησίασα και τη ρώτησα:

- Είστε από δω;
- Μάλιστα
- Και τότε γιατί το κάνετε αυτό; Οι άνθρωποι αυτοί σκότωσαν Κρητικούς.

Και η απάντηση μόνο στην Ελλάδα θα μπορούσε να δοθεί.

- Παιδί μου, είπε, από την προφορά σου, φαίνεσαι ξένος και δεν θα γνωρίζεις τι συνέβη εδώ την περίοδο 1941-1944. Ο άντρας μου σκοτώθηκε στη μάχη της Κρήτης και έμεινα με το μονάκριβο γιο μου. Μου τον πήραν οι Γερμανοί όμηρο το 1943 και πέθανε σε στρατόπεδο συγκέντρωσης στο Σαξενχάουζεν. Δεν ξέρω πού είναι θαμμένο το παιδί μου. Ξέρω όμως πως όλα τούτα ήταν παιδιά μιας κάποιας μάνας σαν κι εμένα. Και ανάβω και στη μνήμη τους, επειδή οι μάνες τους δεν μπορούν να έρθουν εδώ κάτω. Σίγουρα μια άλλη μάνα θα ανάβει το καντήλι στη μνήμη του γιου μου...»

Δημήτρης Νατσιός, δάσκαλος – Κιλκίς

Πηγή: agiazoni.gr